„Danskeren,"

ET NYHEDS- OG OPBYGGELSESBLAD FOR DET DANSKE FOLK I AMERIKA.
udgivet af
Danish Lutheran Publishing House,
Blair, Nebraska.

„Danskeren" udgaar Onsdag i hver Uge.
Pris pr. Aargang:
De Forenede Stater $1.50. Udlandet $2.00
Bladet betales i Forskud.
Bestilling, Betaling, Adresseforandring, etc. med Undtagelse af Bidrag til Bladets Indhold adresseres
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

Alle Bidrag til Bladets Indhold — Korrespondancer, Afhandlinger og andre Artikler — sendes til dets Redaktør:
A. M. ANDERSEN, Blair, Nebr.

Entered at Blair Post office as second class matter.

Advertising rates made known upon application.

I Tilfælde af, at Bladet ikke modtages regelmæssigt, bedes man klage til det stedlige Postkontor. Skulde dette ikke hjælpe, bedes man henvende sig til „Danskeren"s Kontor.

Naar Læserne henvender sig til Folk, som averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysning om det averterede, bedes de altid omtale, at de saa Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Støtte.

Rettelse. I Anmeldelsen af Martesen-Larsens Bog „Tvivl og Tro" i sidste Nr. er der Side 3, Spalte 1, lidt over halvejs nede i Spalten, ved Korrekturrettelsen indløbet en Fejl, som gør angældende Passus meningsløs. Der skulde staa: Man har god Grund til at tro, at det er velovervejede og sandfærdigeOrd, han skriver i følgende: „Hvor tidt har jeg ikke beroliget mig med følgende Overvejelse: Hvis man stillede dig Valget imellem at miste dit Syn eller at miste alt det, du fra det nye Testamente ved om Jesus, vilde du saa noget Øjeblik være i Tvivl? Nej, det turde jeg sige med fuld Ærlighed, at Kendskabet til Kristus og hans Evangelium var mig langt dyrebarere end alt andet paa Jorden; hellere miste mit Syn og nedsænkes i Mørke uden at se Solens Lys end at skulle leve uden de Straaler, der udgik fra Kristi Evangelium."

— Mod Slutningen af Art. „Parallel og Logik" staar: Vil Past. H. saa forsøge at rette lidt „Livsnerven" endnu osv. Skulde være: rette lidt paa „Linierne" osv.

Opmærksomheden henledes herved paa Husets Annonce andetsteds i Bladet med specielt Tilbud for Abonnentsamlere.

Det er jo almindelig bekendt, at Papirpriserne er steget og stiger fremdeles i en ganske foruroligende Grad. Vi vil gerne undgaa at forhøje Bladets Abonnementspris eller eventuel Indskrænkning af dets Spalterum. Derfor vil vi gerne appellere til enhver interesseret Læser om at gøre, hvad man kan, for at skaffe Bladet en saadan Tilgang af Holdere, at det kan opveje dets forøgede Udgifter.

St. Olaf College. Om denne Den forenede norske Kirkes Skole læser vi under 25. Sept.: St. Olaf College har haft den største Tilstrømning af Elever i sin Historie. Der er indskrevet 557, og de sidst ankomne i denne Uge antager at ville bringe Antallet op til 600 eller over. Collegeafdelingen har 486 eller 58 flere end paa samme Tid i Fjor, da en ny Rekord for Elevantallet blev sat. Der er 210 Freshmen, 99 Karle og 111 Piger. Forberedelsesafdelingen har 71 Elever.

Fremgang i Jødemissionen. Ifl. en Udtalelse af Biskoppen af Cork, Irland, er der nu i Europa ikke færre end 600 Jøder, som er sysselsatte med at prædike Kristi Evangelium. Ud af hele den jødiske Befolkning er der Tusinder, som har opgivet den jødiske Tro og sluttet sig til de Kristne. Dette anses som et mærkeligt Resultat blandt et Folk som Jøderne; det viser Kraften af Jesu Kristi Evangelium til Frelse.

I Zions Menighed i Minneapolis, tilhørende Den norske Synode, i hvis Kirke Synoden holdt sit Aarsmøde i Sommer, har der dannet sig to Partier, det ene for, det andet imod Forening af de forhandlende norsk-lutherske Samfund. Paa et Møde Tirsdag Aften den 12. Sept. kom det til en Styrkeprøve, idet et Forslag om at tage Afstand fra Synodens Beslutninger i Foreningssagen blev sat under Afstemning. 69 stemte imod, 49 for Forslaget. For at gøre denne Beslutning af Striden dobbelt sikker vedtog man med stort Flertal nok et Forslag, som udtalte Menighedens fulde Tilslutning til de af sidste Synodemøde vedtagne Resolutioner i Foreningssagen samt Ønske om at tilhøre det forenede Samfund. Endelig besluttedes, at denne Sag nu skulde være endt

„Luth."

En liberal „Luther League". Staten Kansas's Luther League besluttede ved sit sidste Møde gennem indeværende Aar at samle $1000 til en Missionsskole i Kina og at tilvejebringe $5,000 som en Begyndelse tli at skabe et Fond for en Professorpost i Kristendom ved Bethany College, Lindsborg, Kansas. Sidste Opgaves Løsning vil tage to Aar.

Diakonesser. For 22 Aar siden var der 163 Diakonesser i den lutherske Kirke i Amerika. Nu er der 362, en Tilvækst af over 50 Procent. Der er 9 Moderhuse. Nævnte Diakonesser tjener i 86 Institutioner og flere Menigheder. 20 af dem er sendt til Missioner i Hedningelande. 23 Præstekald har Kaldsbøstre. De fleste af Diakonesserne — 145 — tjener dog i Hospitaler.

Han havde set en Prædiken. Det er let at modtage Kristendommen som Lære, men dersom vi trods den rene Lære vedbliver at være de samme — med de samme Synder, den samme Egenkærlighed, da duer vor Kristendom ikke. „Jeg har aldrig hørt den Prædiken, men jeg har set den," sagde en Hedning til en Missionær. „Jeg kender et Menneske, som var Naboernes Skræk, men efter at han kom til at tro paa den Jesus, er han blevet et helt nyt Menneske. Han er mild, venlig og ordentlig i hele sin Omgængelse og almindelig agtet af alle. Deraf kan jeg se, at din Lære er god."

Henry Fords Tugthusgraduenter. Henry Ford er mærkelig i flere Henseender. 600 af de 36,000 Mænd, som arbejder i hans Værksteder i Detroit, er forhenværende Tugthusfanger. De fleste af disse har Ford faaet direkte fra Straffeanstalterne. Han anmodede nemlig vedkommende Autoriteter om at sende ham saadanne Fanger, som de mente vilde opføre sig ordentlig. Foruden Ford selv skal der kun være fire Personer, som ved Besked om disse Mænds Fortid. — Da Ford begyndte paa disse Eksperimenter, advaredes han fra flere Sider. Det gaar aldrig godt! forsikrede man ham. Men det gik godt. Ifl. „Nordlyset" har Ford kun set sig nødt til at sende een eneste bort. Resten er han tilfreds med, og — de er tilfreds med Ford!

Praktisk Politik. I 13 af vore Stater har Kvinder Stemmeret. Alle maa indrømme, at enten Wilson eller Hughes bliver vor næste Præsident. Men nu er der i de 13 Stater mangt et Ægtepar, hvor Mand og Kone vil stemme for hver sin Kandidat, men da kaster de jo i Grunden deres Stemme bort. Det har Prohibisternes Centralkomite regnet ud, og den foreslaar derfor vedkommende Ægtefolk at blive enige om at stemme for Prohibitionisternes Kandidater. Med det samme gør Komiteen opmærksom paa, at lignende Overenskomst kan gøres mellem to og to af en Families Medlemmer eller andre. Lignende Fremgangsmaade bruges ofte i vore LovgivendeForsamlinger, hvor man da bliver enige om at afholde sig fra at stemme. Men naar et Par er uenige om Præsidentkandidaten, men enige om, at „Saloonen maa gaa", saa er der upperlig Anledning til at kaste Stemmerne derfor i Forening.

Skal Nebraska blive Forbudsstat?

Den 7. November skal det afgøres, om Nebraska skal træde over i Forbudsstaternes Række, og det er Vælgerne, det er du og jeg, der skal afgøre det.

Der er 19 Forbudsstater i Unionen allerede; skal vor Stat blive den 20? Forbudsstaterne er: Alabama, Arizona, Arkansas, Colorado, Georgia, Idaho, Iowa, Kansas, Maine, Mississippi, North Carolina, North Dakota, Oklahoma, Oregon, South Carolina, Tennessee, Virginia, Washington, West Virginia. Lad os føje Nebraska til.

Der arbejdes stærkt af Likørinteressen imod, at Nebraska skal blive „tør". Man har bl. a. sendt os „The Anti-Prohibition Manual" og derved sat os i Stand til at se, hvorledes de argumenterer.

Det er „National Wholesale Liquor Dealers Association of America", der har udgivet denne lille Bog, og den udgives for at være „up to date".

Men det værste er, at de Folk ikke følger Sandheden. De siger f. Eks., at Alabama tilbagekaldte Prohibitions-Loven i 1912; men de undlader at sige, at denne Stat genindførte Prohibition i 1915. Ligesaa, at Iowa vedtog Prohibition i 1884, men forlod Loven efter faa Aar; men de undlader at sige, at Iowa atter i Aar har indført Prohibition.

Saa skal vi anføre nogle af deres Tal: National Prohibition vilde medføre et Tab af $250,000,000 for det nationale Skatkammer; $21,000,000 for Staterne i Unionen; $6,600,000 for Countierne i Unionen og $52,000,000 for de forskellige Municipaliteter i Landet.

Saa spørges der: Hvem vil godtgøre dette Revenue-Tab, som Prohibition vilde medføre?

Vi mener, dette Spørgsmaal er en ligefrem Forhaanelse mod alle ærlige Mennesker i Landet. Skulde vi, der ikke favoriserer Salooner, være saadanne Uslinger, at vi vilde forlange, at Saloongæsterne foruden deres Drik skulde betale Skat for os!?

Nu skal vi lade W. J. Bryan tale lidt: „Der spenderes daglig for Drik i United States en Tiendedel saa meget, som den rasende Krig i Europa koster; det Beløb, der spenderes for Drik i United States, vilde bygge 6 Panama-Kanaler om Aaret; den Sum, der aarlig spenderes for Drik er mere end tre Gange saa meget, som der bruges i Skolevæsenet i United States; Beløbet, der spenderes for Drik er næsten det dobbelte af, hvad Landets Regering koster."

Saa tale om, hvor man skulde faa Regeringsudgifterne fra, hvis denne svimlende Sum, der udgives for berusende Drikke, sparedes ved Indførselen af Prohibition!! Nej, saadan stikker man os ikke Blaar i Øjnene. Vi forlanger ikke, vi ønsker ikke, at Drankere skal betale en Del af vore Skatter; vi er i Stand til at betale vor Del. Og for Resten — der kunde maaske spares Udgifter paa flere Hold ved Prohibition. Og det, der nu drikkes op, kunde anvendes til at skaffe Hygge og Velstand i Tusinder af Hjem, som nu lider under Følgerne af Drikkeriet.

Nu skal vi give en Udtalelse af Henry Watterson til Bedste: „Forbuds-Bevægelsen — et tyrannisk Forsøg paa at etablere Dyd og Moral ved Lov, at regulere personlig Appetit og individuel Vane ved Flertallets Villie, en Begyndelse til at genoprejse og indføre Princippet om Svogerskab mellem Kirke og Stat — er fuldt saa fordærvelig en Vildfarelse som hvilken som helst af dens Forgængere."

Nej og atter nej! det er ikke os, der vil øve Tyrani. Kong Alkohol er en skrækelig Tyran, og det er vort Maal at sætte dem i Frihed, som denne Tyran holder under sit Septer, og sætte Grænse for hans Magt, saa han ikke skal kunne fortsætte at faa stedse flere unge Mennesker under sin Magt.

Nej og atter nej! vi er ikke saa dumme at mene, at Dyd og Moral kan etableres eller skabes ved Lov. Men vi mener, at der ved Lov kan sættes Grænse for Udyder og Umoralskhed. Vi kender saa andre Midler til Fremme af Dyd og Moral. Men hvad er mere nedbrydende for Dyd og Moral end netop Saloontrafikken!?

Nej og atter nej! Forbudsbevægelsen vil ikke regulere Personens Appetit eller Individets Livsvaner. Vil nogen ruinere sig selv, det kan ingen Lov forbyde. Men vi vil, at Staten og Municipaliteterne skal være uden Skyld i, at han gør det. Vi vil, at Offentligheden ikke maa lægge Anstød for nogens Fod. Og ved at licensere offentlig Udsalg af berusende Drikke er Offentligheden med til at lægge Anstød i Vejen for den svage.

Nej og atter nej! vi agter ikke at forene Stat og Kirke. Men vi, der tilhører Kirken, vi er ogsaa Statsborgere, og vi har baade statsborgerlige Rettigheder, og er med at bære Ansvar som Statsborgere. Vi har ogsaa en Mening om, hvad der tjener baade den enkelte og Samfundet bedst, og vi agter at lade vor Mening høre og gøre den gældende.

Vi har Børn og unge Mennesker, der vokser op i Samfundet, og vi agter at gøre vort til at skabe og danne Samfundsforholdene saaledes, at det om muligt kan undgaas, at de virker skadelig paa vor Ungdom.

Forsøget paa at indføre Forbud mod Tilvirkning og Salg af berusende Drikke er ret og slet et Samfundsspørgsmaal, etVelfærdsspørgsmaal.

Berusende Drikke er en saa farlig Handelsvare, at man alle Vegne har set, at Handelen med den maa stærkt reguleres.

Altsaa har Samfundet alle Vegne, ogsaa her i Nebraska, erkendt, at det slet ikke kan overlades til den enkelte at handle med berusende Drikke, som han vil.

Derfor er det simpelthen Brøvl, naar Saloonvennerne taler om, at Overgang fra Licenssystemet til Forbud er et Indgreb i den enkeltes personlige Frihed.

Likørhandlen er ikke under noget af Systemerne overladt til den enkeltes Forgodtbefindende.

Men Erfaring har rigelig godtgjort, at Likørtrafikken ikke kan kontroleres, saa den ingen Skade gør; derfor foretrækker vi, at den helt forbydes.

Og dette Standpunkt kan vi saa trygt og uden Skrupler indtage, fordi vi ved, at hverken Samfundet eller den enkelte kommer til at lide Skade ved, at Likørtrafikken helt afskaffes. Vi underkaster os selv samme Forsagelse, som vi forlanger af andre, og vi under alle andre samme Velsignelse af denne Forsagelse, som vi selv nyder.

Om en Hjælpekomite.

Mr. N. P. Jensen, Janesville, Wis. henstiller i „Danskeren" Nr. 39 til undertegnede at danne en „Hjælpekomite" for Australmissionen og indmelder sig som Yder til samme. Andre har haft lignende Tanker.

Jeg maa svare, at jeg har som bekendt forsøgt at lægge Missionen i Queensland og paa New Zealand hen til Samfundet og Kirkeraadet for om samme vilde yde „beredvillig Hjælp" til Arbejdet derovre, som Aarsmødet i Harlan besluttede.

Det har været og er endnu mit Haab, at den forenede Kirke vil indfri sit Ord fra Harlanmødet. Men jeg skal villigt indrømme, at Grunden for dette Haab synes snarere at blive mindre end større. Men lad os se Stillingen an. Viser det sig i Fremtiden, at der ikke er mere at haabe paa, da skal jeg være rede til samme med nævnte Missions Venner at danne en „Hjælpekomite" eller Udvalg for den. Maatte Herren lede os alle for sit Navns Skyld!

J. M. Hansen,
Staplehurst, Nebr.

Lærerlønslisterne.

Ved denne Tid vil de fleste af Samfundets Menigheder have modtaget Subskriptionslisterne til Lærerløn for vor Skole. Og tag nu endelig straks fat paa Indsamlingen over hele Linien.

Det vil være meget lettere for vor Kasserer om Pengene kommer ind i Tide, saa han kan møde de Krav, der stilles til ham, naar Tid er. Og det er ligesaa let for Menighederne at samle den foreslaaede Sum straks, som det vil være senere.

Kære Venner, lad os tage godt fat og samle den Sum, som er henstillet til hver Menighed at bidrage, og gør det nu, at Skolekassen ikke skal mangle.

J. Gertsen,
J. Chr. Pedersen,
Kom.

Blandt Venner i Indien.

(Af Missionær F. B. Steinthal, Santhalistan.)

Fra Santhalistan til den danske Mission i Syd-Indien er der vel ikke meget længere end fra København tik Rom; skal man ned til Kotagiri, hvor de fleste af vore Missionærer holder Ferie, kan det vel blive som til Sicilien. Det bliver derfor ikke ret ofte, man besøger hinanden.

I gamle Dage var Forbindelsen endnu vanskeligere, og hvor lidt Missionærerne den Gang kendte til hinanden, kunde høres paa deres Udtalelser om de andres Arbejde, der nok kunde vidne mere om Fjernsyn end om Selvsyn. Nu er Afstandene blevet mindre ogsaa i Indien; mange af os kender hinanden baade hjemmefra og herude fra, og det var derfor ganske naturligt, at vi skulde faa Lyst til en Gang at holde Ferie blandt vore Venner paa Kotagiri, og takket være deres utrættelige Hjælpsomhed lykkedes det os at faa Plads dernede.

Det har ellers været vanskeligt med Plads paa Bjergene i Aar; paa Grund af de urolige Forhold paa Havet har mange maattet blive herude, som ellers skulde have været hjem, baade blandt Embedsmænd og Missionærer; men andre har jo ogsaa maattet rejse, som gerne vilde være blevet, alle de 250 tyske Missionærer, som først blev internerede og saa sendt hjem. Det var netop et af Brklumermissionens Huse paa Kotagiri, som vi fik lejet. Den eneste, der har faaet Lov at blive, er Fru Stäcker, Datter af gamle Missionær Schmidt fra Rajamundri (den amerikansk-lutherske Mission), som var kendt af mange hjemme; hans Enke bor endnu paa Kotagiri, og det var for hendes Skyld, at Datteren, der er gift med en Brklumer-Missionær, fik Lov at blive.

Vejen var lang nok, fire Nætter og to Dage paa Jernbane og i Oksevogn (de to Dage maatte vi vente i Kalkutta og Madras for at faa Togforbindelse); der var jo ogsaa nok dem, der mente, at det var lovligt langt og tog for meget paa Kræfterne; men hvad gør man ikke for at besøge gode Venner? Vi fortrød det ikke. Der var 30 Danske samlede, før vi kom, og vi blev 40; de to sidstankomne sagde ganske vist ikke meget, men lagde saa meget mere Beslag paa Opmærksomheden. Hvis der er hundrede Danske i Indien alt i alt, er det vist heller ikke mere, saa det var næsten Halvdelen af den dansk-indiske Befolkning, der var samlet. Ja, for samlede, var vi; fra vort Hus havde vi højst ti Minutters Gang til de fire Huse, hvor de fleste Danske boede; kun et Hus, hvor Joh. Andersens, Dr. Jungersens og Petersens boede, laa en tre Fjerdingvej — undskyld en fem Kilometer borte, men selv det var jo kun en god Spadseretur, der ikke hindrede det hyggelige, fortrolige Samliv mellem alle, som vi straks med stor Kærlighed og Gæstfrihed blev optaget i. Der var ikke blot den danske Gudstjeneste Søndag Eftermiddag, som det var grumme rart at være med til, og som holdtes skiftevis i Missionens Huse og hos gamle Fru Schmidt, der er for gigtsvag til at kunne gaa ud; men saa var der Forhandlingsmøder og Bibelmøder, Læsekreds og pic-nic, Fødselsdage og smaa private Middage og Frokoster foruden saa mange Kaffer og Teer, at det var en Lyst.

Vi undrede os over, at Vennerne ved Siden af dette kunde faa Tid til at være saa slittige, som de var; de fleste havde daglig Sprogtime med deres Munshi, ikke at tale om de Stakler, der midt i Ferien var oppe til deres første Eksamen; dem saa man ikke meget til, før det var godt overstaaet.

Det var meget fornøjeligt og lærerigt at faa Lov til at være med til de tre private Forhandlingsmøder, de danske Missionærer havde, med gode og frugtbare Samtaler om de Hensyn, vi skal tage overfor Inderne, om Uddannelsen af de indfødte Medarbejdere og om et mere intensivt Evangelisk-Arbejde. Navnlig det sidste Emne, der var fremkaldt ved de sidste Aars „Evangelistic campaign" i Syd-Indien, varmede vore Hjerter ved Beretningerne om, hvordan Herren er med sine, hvor de gaar frem i hans Navn og ad hans Veje. Men da Forhandlingerne var rent private, skal jeg for Resten ikke sige mere om dem.

Endnu fornøjeligere og endnu mere privat var dog det personlige Samvær og Samtaler med gamle og nye Venner. Der var dem, der som Joh. Andersen havde været lige saa længe i Indien som vi, og der var andre, der som Jørgensen og Poul Lange endnu ikke havde fyldt deres første Aar; men det var en Glæde og Berigelse at tale med dem alle, at høre om deres personlige Erfaringer og Arbejde, at kunne sammenligne Indtryk og Resultater og gennem det alt bestyrkes i Kærligheden til den danske Menigheds fælles Gerning herude blandt Indiens mange Folk, og i Glæden over, hver paa sin Plads og under smaa eller store Kaar at være Medarbejder i Herrens store Frelsergerning.

Ogsaa det blev vi mindet om paa Kotagiri, at vore danske Missioner er Led i det hele store indiske Missionsarbejde. Lige før vi kom, havde der været en Missionskonference med Forhandling om forskellige Missions-Problemer, og den første Uge tilbragte vi det meste af Tiden med at tage Del i en Række opbyggelige Møder, Foredrag, Bibeltimer og Bedemøder, hvor der samledes 50—150 af de Missionærer og Missionsvenner, der boede deroppe. „Naa, hvor I maa være blevet gode," sagde nogle skotske Missionsvenner fra Madras, som vi besøgte Dagen efter; de havde kun været med til enkelte af Møderne. Sagen var, at de kom fra det urolige Storstadsliv i Madras med de mange Møder og aandelige Impulser, saa de trængte til at være i Stilhed i Ferien, mens vi, der kom fra Landet, glædede os ved Samfundet med Guds Børn fra andre Steder og Kaar; vi hørte meget godt, men det væsentligste var dog at være samlede om Herrens og hans Ord.

En af Talerne, en engelsk teologisk Professor, der er her paa et Aars Foredragsrejse, prædikede en Dag over en ejendommelig Tekst; det var et af de mange Udsagn af Jesus, som er fundet blandt vore gamle ægyptiske Manuskripter: „Hvor er to Mænd, og Gud er ikke hos dem? Hvor han er, der er jeg med ham. Tag, løft Sten, og du vil finde mig; kløv Træet, og jeg er der." —Han sammenlignede det med det trøsteløse Ord i Prædikerens Bog og fik gode Tanker ud af det, om at finde Jesus i det daglige Liv og Arbejde.

Det var maaske lidt besværligt at tage den lange Ferierejse, men vi løftede Stenen, og vi fandt Jesus; og det siger vi Gud og Mennesker Tak for og beder om, at det maa ogsaa hjælpe til voksende Forstaaelse og Sammenhold mellem alle danske Missionærer i Indien og til voksende fælles Kærlighed til og fælles Bøn for alt Missionsarbejde i Indien blandt alle Guds Børn i Danmark.

„Eben Ezer", Juli 1916.
F. B. Steinthal.

Luther College.

En historisk Oversigt.

I Kirkebladet Nr. 39 d. A. skriver Pastor C. H. Jensen, Racine: „I denne Tid (1896—1904) blev det vedtaget paa et Aarsmøde i Blair, Nebr., at opføre en dansk lutherskt Højskole i Racine." Der er vist mange, der lige som jeg har maattet spørge: er det historisk rigtigt? har den for. Kirke paa et Aarsmøde fattet en saadan Beslutning? Jeg har maattet søge Svaret i de officielle Rapporter, som Samfundets Sekretær har udgivet fra Aarsmøderne. Og her følger de.

Til Aarsmødet i Blair 1897 henstillede Samfundets Formand bl. a.: „Den for. Kirke bør med det allerførste tænke paa at faa en Skole oprettet i en af vore store Byer i Østen, enten Chicago eller Oshkosh; thi det er af den dybeste Betydning, at vor tænkende og fremadstræbende Ungdom faar sine Kundskaber i en grundkristelig Aand, om de skulle blive gode Borgere for Tiden og Evigheden."

Paa Grundlag af denne Henstilling fattede Aarsmødet følgende Beslutning: „Det henlægges til Kirkeraadet at gøre, hvad det kan for at oprette en Højskole i den østlige Del af Samfundet." Og denne Beslutning blev udført ved, at „Samfundets Kirkeraad (ved dets Formand; se „Danske i Amerika" Side 142, 2. Del.) henlagte til Emaus' Præst og Menighed at forestaa Opførelsen af nævnte Skole, som saa Samfundet vilde overtage, naar Bygningen var opført" (Se nævnte „Kirkeblad" Side 615—616). Emaus Menighed, Racine, tog Sagen op og valgte fire Mænd, Medlemmer af Menigheden, til at tage sig af Sagen. Disse organiserede sig under Navnet: „Danish American College Investment Association", købte et Stykke Land Vest for Racine og begyndte at sælge Byggegrunde for paa den Maade at samle Penge til en Skolebygning.

Denne Komite henvendte sig til Den for Kirkes Aarsmøde i Hutchinson, Minn., 1899 om at overtage Skolesagen i Racine. Paa denne Henvendelse svarede Aarsmødet: „Da Aarsmødet ikke anser det muligt for Samfundet at opføre Skolen i indeværende Aar, saa, idet det udtaler sin Glæde over, hvad der hidtil er gjort for denne Sag af Danish Am. Col. Invest Association, udtaler det tillige Haab om, at nævnte Asfosiation maa være i Stand til at føre Sagen videre fremad, og at den maatte vinde saadan Tilslutning i Samfundet, at Skolen efter den fremlagte Plan kunde opføres i en forholdsvis nær Fremtid."

Til Aarsmødet i Albert Lea, Minn., 1902, var der igen Tilbud om Skolesagen i Racine, hvorpaa Aarsmødet svarede: „Aarsmødet udtaler sin Tak til „Dan. Am. Col. Invest. Association" for dets Tilbud til Samfundet om Overdragelsen af Højskolelandet. Men begrundet paa Samfundets Gæld og de store Krav, der i Forbindelse med vore Skoler stilles til dets Ydeevne, og begrundet paa, at Tilbud Nr. 2, som det er forelagt, yderligere vil bringe Samfundet i $5,000.00 Gæld, medens de ansatte Værdier, ca. $30,000.00, ikke kunne realiseres i Øjeblikket, saa tør Aarsmødet ikke modtage dette Tilbud i Aar, men opfordrer nævnte Association til at arbejde videre for Sagen, indtil det muligvis kan give Samfundet et Tilbud uden Forpligtelse og med et Byggefond i Kontant."

Aaret efter gik nævnte Association i Racine over i „Luther High School and College Association" og opførte Skolebygningen, som blev indviet d. 31. Oktober 1902 og begyndte sin Skolevirksomhed med det samme.

Dermed er altsaa „Luther College", Racine, Wis., sat ind i Tilværelsen. Det arbejder med sin Opgave: Skolesagen, og Skoleforstanderen indsender en kortfattet Rapport over den til Aarsmøderne som fra andre Virksomheder inden for Samfundet.

Til Aarsmødet i Elk Horn 1903 kom der Tilbud fra Luther College Direktion om, at Den for. Kirke kan faa Luther College at købe, hvortil Aarsmødet svarede: „Samfundets Board of Trustees bemyndiges til at købe Luther College, Racine, Wis., for saa vidt som det kan erholdes for Aktiernes oprindelige Værdi eller Paalydende og muligvis Renterne af samme. Kirkeraadet og Skoledirektionen paalægges det at sætte Luther College i Virksomhed, hvis det bliver købt af Samfundet."

Skolen blev købt. Og den videre Udvikling er bekendt nok i Samfundet.

Men efter denne Udvikling af Sagen, saa synes jeg, at det dog ikke kan være historisk rigtigt, naar Past. C. H. Jensen skriver, at Aarsmødet i Blair bestemte at opføre en Højskole i Racine. Samfundet var medvirkende og raadgivende i denne Skolesag og ønskede den selvfølgelig al god Fremgang, det stod paa en Maade Fadder til Luther College, men Kimen, Livsspiren laa et andet Sted, nemlig i den dannede Skoleforening fra Emaus Menighed; der fra fik den Spirekraft og Næring.

Ganske vist gik Samfundets Formand Aarsmødets Mærinde, da han rejste til Racine for at udtale sig om Skolesagen. Men man tænke sig dog lidt om! Formanden var ikke i Besiddelse af en Trylleraand, som han kunde udstrække snart over Chicago, snart over Oshkosh, snart over Racine, og saa maatte en Skole springe frem. Han gav Raad om at faa en Skole i Racine, fordi han der fandt Jordbund for Sagen, der var et forberedende Arbejde gjort, der var Udsigt. Luther College vilde utvivlsomt være blevet bygget, selv om Aarsmødets Bestemmelse fra Blair 1897 ikke var bleven fattet.

Naa, men Fadderpligten er jo at tage sig af Barnet, naar Forældrene dør. „Luther High School and College Association" eksisterer ikke mere. Men Fadderne „lever og er der til Stede". Hvor er det dog ønskeligt, om Den for. Kirke kunde gennemføre sin Fadderpligt og saa bragt til Kræfter Knægten der i Racine, Luther College. Han er 14 Aar i Aar, just i Konfirmationsalderen, han trænger til Pleje og „Bekræftelse", at han ikke vanrygter og kommer paa Vildspor. Og hvor er det derfor opmuntrende at læse i „Dnsk." for 4. Okt., at Illinois Kreds paa sit Møde i Mc Nabb har haft Besøg af Formanden for Wisconsin Kreds, og de har drøftet Sagen om Ynglingen Luther Colleges Opdragelse og Forfremmelse. De har drøftet, hvad der maaske er det rette Spor at følge i denne Sag. Vi faar nok mere at høre om den. Maatte Gud velsigne og skaffe Hjælp!

Ivar Marius Hansen.

Hjælp de gamle.

„The Scandinavian American Old Peoples Home Society" i Milwaukee, Wis., afholder Bazar den 23. til 28. Okt., 1916. Vi beder venligst om Hjælp i denne store Sag i Form af en „Parcel Post-Package", efter eget Ønske, store eller smaa Gaver modtages med Tak. Samme kan sendes til Mrs. C. R. Andersen, 425—26th Ave., Milwaukee, Wis., eller til Mr. J. A. Hansen, 471—24th Ave., Milwaukee, Wis.

Mange Bække smaa gør en stor Aa.

Milwaukee, Wis., 5. Okt. 1916.